

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 17. szám

2012. szeptember 17.

Egyenjogúság a parlamentben – és otthon?

Mindannyian felkaptuk a fejünket az elmúlt héten egy kormánypárti honatya beszólásán, amikor a családon belüli erőszakról fejtette ki nemes veretű véleményét. Első felháborodásom után arra jutottam, hogy nem az számít, mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja. Persze ez csak elméleti síkon van így, mert ugye a családon belüli erőszakot mindenki fennhangon elutasítja, ahogy kimozdult otthonról, már ha szóba kerül egyáltalán, de hogy otthon mi van, az már tabutémának számít.

Kínos mindenki számára, mert aki megéli, az nem beszél róla, vagy csak nagyon ritkán, aki szerencsés helyzetben van, annak meg nincs miről beszélnie. Pedig tudjuk, hogy létezik, és azt is tudjuk, hogy tenni kellene valamit. Az első és legfontosabb lépés a törvény szigora lehetne, amivel a probléma még nem szűnik és nem is oldódik meg. De mit is gondoljunk akkor, ha a kormánypárti képviselő „magánvéleménye” alávett szerepet szán nekünk, nőknek. Dobjuk egyszerűen sutba az oly régen kivívott – vajon tényleg kivívtuk? – egyenjogúságunkat, töröljük ki a szótárból a feminizmust? Egyiket sem akarjuk, s bízom benne, hogy a társadalom sem ezt akarja, hiszen ma a férfiak és a nők közötti egyenjogúság vitathatatlan és megkérdőjelezhetetlen – legalábbis elvben. Talán, ha Magyarország parlamentjében több nő foglalna helyet, a gyakorlatban is egyenjogúak lehetnénk, és az ilyen kijelentéseknek is nagyobb súlyuk volna, vagy el sem hangozhatnának.

Halkan jegyzem meg, hogy a családon belüli erőszak sajnos nemcsak bennünket, nőket érint. Gyerekeink is áldozattá válhatnak, és talán azzal sem mondom újat, férfiak is lehetnek áldozatok. Számukra vajon a gyerekszülés milyen megoldást hozna?

A törvényi szigorral csak a testi sérelmeket büntetnék, de mindannyian tudjuk, hogy rengeteg család válik lelki terror áldozatává. S ha már itt tartunk, az ilyen típusú terror, bár a kifejezés talán túlzás, munkahelyeken is fellelhető. Ezt nagyon szép szóval ráhatásnak nevezik, de véleményem szerint a hatalommal való visszaélés egyik fajtája. Elszomorító, hogy ma sem a családban, sem a munkahelyen, sem a társadalomban nem nyilváníthatunk véleményt a „megtorlás” veszélye nélkül. A minap hallottam egy esetet, aminek a lényege, hogy egyik kolléganőnk beszélt nyilvánosan valamely problémáról, vitába keveredett a vezetővel, és hamarosan kirúgással fenyegették meg. Ez csupán a jéghegy csúcsa, hiszen a fenyegetések többségéről nem tudunk, vagy nem merünk okot adni rá, tehát tűrjük a kiszolgáltatottságot.

Tanulság, ha van, csak az lehet, amit Rogánné asszony tett, ha igaz a történet, miszerint ultimátumot adott férjének, ha nem gondolkodik el a problémán, ő is részt fog venni a demonstrációkon. A valóságot persze most sem biztos, hogy ismerjük, de az biztos, ha otthon ülünk, sosem lehetünk igazán egyenjogúak.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonypet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mosolyogjunk!

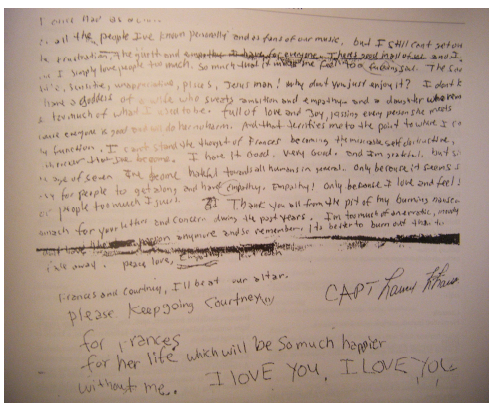

Kevés bosszantóbb helyzet van, mint amikor nem tudjuk jól kifejezni gondolatainkat, érzelmeinket. Szemtől szembe azért esik nehezünkre a „jó beszéd”, mert nyomban és azonnal meg kell találnunk a megfelelő szavakat, ami különösen váratlan fordulat esetén nem mindig sikerül. Ha beszélgetőpartnerünk távol van, még inkább macerás pontosan tudatni, amit szeretnénk. Mert telefonon még csak-csak összejöhet a kedvünkre való diskurzus, hiszen az is beszélgetés, gyorsan helyesbíthetünk, ha valami félresikerült a mondandónkban, de írásban már sokkal nehezebb ügy pontosítani. Ráadásul az írás később is elővehető, mert mint a népi bölcsesség is tartja, az nem száll el, legalábbis nem akkor, amikor szeretnénk.

Személyes beszélgetéseinkben van egy segítségünk, amit néha mégis a pokolba kívánunk. Ez nem más, mint a beszédet követő, magyarázó és igazoló, gyakran árulkodó megjelenésünk, fizimiskánk. A nem szóbeli, csúnyábban non verbális kommunikációnk sokat segít abban, hogy kedvünk szerint értelmezzék szavainkat, mert látszik rajtunk, hogy tényleg örülünk, vagy őszintén szomorkodunk azon, ami szóba került. De nyilván árulkodni is tud arcunk, szemünk – mimikánk – hiszen könnyen észrevehető, ha mást gondolunk, mint amit mondunk. Elég csak arra gondolnunk, amikor a kolléga a „kiskertbe” néz, miközben hozzá beszélünk, vagy hidegrázós rideg tekintetet kapunk mosoly helyett, amikor elújságotlunk örömeinket.

Távrecsegőn nehezebben bukhatunk meg, de az sem biztos, hogy mindig arra gondolunk, amire a túlvégen szeretnénk, szóval érdemes óvatosnak lennünk. Keressük a mosoly jeleit a hangokban, és mi se fukarkodjunk mosoly ügyben, ha vidámak vagyunk, mert bizony kihallatszik a jókedv és a mororvaság egyaránt. Nem véletlen, hogy az ügyfélszolgálatosoknak az elsők között tanítják meg, a telefonba mindig mosolyogva kell beszélni! Nekünk persze nem kötelező, de jó tudnunk, hogy odaát, ha nem is tudják, de pontosan érzik, hogy állunk jókedv terén.

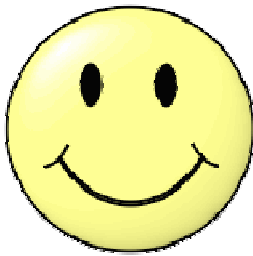

Azt gondolnánk, a levél abszolút semleges közlés, hiszen nem látszik a hangulatunk, sőt még az sem, ha írás közben három más dologgal is foglalkozunk. Nem alaptalan a feltevés, de közel sem biztos, hogy jobban járunk, akár mi üzenünk, akár nekünk jött olvasni való. Mert egy levélben végképp nem lehetünk biztosak afelől, mindig azt érti-e a címzett írásunkból, amire mi gondoltunk. De fordítva is hasonló a helyzet, amikor hűledezünk egy választ olvasván, vajon mit akart ezzel mondani a feladó? Mondhatnánk, kivételek azok, akik nagyon közelről ismerik egymást, sajnos ez is csak részben igaz, mert az igazi társalgás az, amikor egyszerre látjuk és halljuk a másikat. Hogy miért? Mert akkor érezzük is, ami fontosabb lehet sok-sok jól összeválogatott szónál.

Amikor még levélpapír volt a divat, megöntözhetette könnyeivel vagy éppen kölnivel a papírt a szentimentálisabb fajta, esetleg szívecskéket rajzolt rá, ami lehet, hogy néha rosszabb volt, mint egy üres lap. Elektronikus világuk kezdetén erre nem volt lehetőség, ezért aztán komoly gondokat okozott az első csetelő programoknál, no meg az e-mail terjedésekor annak kifejezése, hogy mit gondoltak komolyan, és mit szántak például viccnek az írásban.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

No, akkoriban, amikor ez a gond felmerült, mifelénk olyanok is kevesen voltak, akik már hallottak számítógépről, de attól még létezett a feladat, miképp oldható meg, hogy ne lehessen félreérteni az elektronikus közleményeket. Erre talált megoldást egy kóbor amerikai tudós, Scott E. Fahlman, aki úgymond leírta a mosolyt.

Manapság persze szélteben-hosszában ismert és használta a smiley, falusiasabban szmájli, a mosoly jele, de akkoriban nem gondolta volna még alkotója sem, milyen nagy jövő előtt áll az egyszerű, néhány karakterből álló

ikon. Az eltelt három évtizedben tucatszám jöttek létre, pontosabban alkottak hangulatjeleket a netpolgárok, kis túlzással szavak nélkül is kifejezhetjük magunkat ilyen módon, elég, ha csak a tizenévesek csetelési szokásaira gondolunk.

Persze, jó, ha nem esünk túlzásba, a végén még elfelejtünk írni. És arra is célszerű gondolni, hogy előbb-utóbb találkozunk is kell a túloldallal, tehát úgy tobzódjunk az idegenül emotikonnak is nevezett hangulatjelekkel, hogy a személyes találkozások ne jelentsenek csalódást senkinek. De semmiképp ne felejtünk el mosolyogni, azzal könnyebb egy jó napot okozni másoknak és önmagunknak egyaránt☺).

Dolhai József

HUMORSAROK

CSONTOK

Egy vitorlás hajótörést szenved a tengeren, és csak Béla bácsi marad meg illetve a kutyája, Morzsi. Egy lakatlan szigetre kerülnek, ahol egy idő után már Béla bácsi nem talál semmi ennivalót, és úgy dönt megeszi Morzsit. Miután megette a kutyáját, szomorúan nézi a csontokat és mondogatja magában:

– Ej, ej Morzsi, de örülnél te ennek...

A KOCSMÁBAN

Bemegy a kocsmába Móricka, Pistike, a skót, a székely, a zsidó, a cigány, az angol, a francia, az aranyhal, a kisegér, a nyuszika, a medve, a farkas, a róka, a rendőr, és egy szőke nő. Méregeti a csapos őket sokáig, majd megszólal:

– Na elmentek ti a francba!

Balogh Attila